

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)



(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๗๕/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๗๖๕/๒๕๕๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง { นายเจตษ์ หรือประสพ ศรีรัตนชุมทอง หรือชุมทอง ผู้ฟ้องคดี
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓
 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เดิม) ที่ ๑
 สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๒
 คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐/๒๕๕๓ หมายเลขแดง ที่ ๑๔๑/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

โดยที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป โดยมาตรา ๓๗ วรรคสอง ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยคำแนะนำของสภาการศึกษา มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา



/กำหนดเขต...

กำหนดเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาชั้นพื้นฐานแบ่งเป็นเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาและเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ประกอบกับประกาศ กระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การกำหนดและแก้ไขเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษาเป็นเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ ได้กำหนดให้สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เปลี่ยนแปลงเป็นสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ จึงทำให้อำนาจหน้าที่เดิมของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ถูกปรับเปลี่ยนไปเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ จึงให้ถือว่าสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ และให้ถือว่าบรรดาอัยการสำนักงาน ทั้งหลาย ที่ระบุหรืออ้างถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เป็นการระบุหรืออ้างถึงสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู โรงเรียนบ้านโคกสมอง สังกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนว่ากระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงกรณีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนักเรียนหญิงโรงเรียนบัวเขตวิทยา ขณะกำลัง ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยผู้ฟ้องคดีมีภรรยาที่ชอบด้วยกฎหมายอยู่ก่อนแล้ว จนนักเรียนตั้งครรภ์และคลอดบุตร ภายหลังผู้ฟ้องคดีไม่รับผิดชอบค่าเลี้ยงดูและจดทะเบียน รับรองบุตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๔๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กรณีดังกล่าว และคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ดำเนินการสอบสวนและ รายงานผลการสอบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ แล้วมีมติให้ลงโทษ ลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ลับ ที่ ๕๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น แล้ว รายงานผลการลงโทษไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้นำเรื่องเสนอ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ซึ่งทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) เพื่อพิจารณา ในการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริง จากการสอบสวนเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดจริง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ



/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๒ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาแล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ตามหนังสือ ลับ ที่ ศร ๐๒๐๖.๙/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการเพิ่มโทษไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและแสดงพยานหลักฐาน ซึ่งมารดาและลุงของนักเรียนหญิงได้เคยร้องเรียนแล้วเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยคณะกรรมการ สืบสวนข้อเท็จจริงได้เคยสรุปผลการสืบสวนว่าไม่มีมูลความจริง ส่วนการร้องเรียนครั้งที่สอง ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม เพราะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัยเป็นบุคคลที่เคย เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมาก่อน และไม่ให้นำหนักกับพยานหลักฐานในการ แก้ออกกล่าวหาของผู้ฟ้องคดี แต่ให้นำหนักกับพยานของผู้กล่าวหามากกว่า และงดสืบพยาน ผู้ฟ้องคดี ๑ ราย จน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เห็นความไม่เป็นธรรม ดังกล่าว จึงมีมติลงโทษผู้ฟ้องคดีเพียงลดขั้นเงินเดือน ดังนั้น คำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี เป็นไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่เป็นธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดี มาฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ
 ๒. เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ
 ๓. ให้ผู้ฟ้องคดีได้กลับเข้ารับราชการนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำสั่งดังกล่าว
- ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจาก สารบบความ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุด เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศร ๐๒๐๖.๙/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ซึ่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลเป็นการไล่ออกจากราชการ แม้คำขอทนายฟ้องจะระบุ แต่เพียงขอให้ศาลเพิกถอนมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ และเพิกถอนคำสั่งของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ แต่ยอมเป็นที่เข้าใจ ได้ว่าการฟ้องของผู้ฟ้องคดีมีจุดมุ่งหมายที่จะขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามหนังสือ



/สำนักงาน...

สำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นการยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งให้ศาลปกครองชั้นต้นรับคำฟ้องในส่วนที่ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า สืบเนื่องจากการดาของผู้เสียหายได้ร้องเรียนว่า ผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านโคกสมอง กระทำการล่วงละเมิดทางเพศบุตรสาวของตน ซึ่งเป็นนักเรียนกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่ก่อนแล้ว เหตุเกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงส่งเรื่องให้ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโคกสมองดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ โดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และรายงานผลการสืบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าไม่มีมูลความจริงสมควรยุติเรื่อง ในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสำนวนการสืบสวนดังกล่าว ผู้เสียหายได้ร้องเรียนขอความเป็นธรรมในเรื่องเดียวกันและขอค่าเลี้ยงดูบุตรจาก ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ลับ ที่ ๑๙/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผลปรากฏว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีบ่งชี้ให้ควรเชื่อได้ว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายขณะยังเป็นนักเรียน อันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยร้ายแรง จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๔๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ผลการสอบสวนปรากฏว่า ขณะเกิดเหตุประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้เสียหายกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา ส่วนผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู โรงเรียนบ้านโคกสมอง ได้รู้จักและสนิทสนมกันจนกระทั่งมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว โดยผู้เสียหายได้ไปมาหาสู่กับผู้ฟ้องคดีที่บ้านพักครูโรงเรียนบ้านโคกสมอง เมื่อจบการศึกษาแล้วก็ยังติดต่อกันอยู่ หลังจากที่ผู้เสียหายไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร ในช่วงปิดภาคเรียนปีการศึกษาแรก ผู้เสียหายได้กลับมาเยี่ยมบ้านพบว่าตั้งครรรค์จึงไม่ได้กลับไปศึกษาต่ออีก ผู้ฟ้องคดีจึงให้ผู้เสียหายไปพักอาศัยอยู่กับหลานสาวของผู้ฟ้องคดีที่จังหวัดสุรินทร์ โดยผู้ฟ้องคดีได้ไปเยี่ยมและดูแล เมื่อถึงกำหนดคลอด หลานสาวของผู้ฟ้องคดีได้นำผู้เสียหายไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาลสุรินทร์ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับผู้เสียหายและบุตรไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านพี่ชายของผู้ฟ้องคดีที่อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ ในช่วงแรกได้ส่งเงินค่าเลี้ยงดูบุตรเดือนละ

/ประมาณ...



ประมาณ ๕,๐๐๐ บาท หลังจากคลอดบุตรได้สามเดือน ผู้เสียหายได้กลับมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ส่วนผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ส่งเงินไปช่วยเลี้ยงดูบุตรอีก ปัจจุบันบุตรของผู้เสียหายอยู่ในความดูแลของพี่ชายของผู้ฟ้องคดี เมื่อปรากฏว่ามีพยานหลักฐานสนับสนุนเชื่อมโยงสอดคล้องต่อกัน จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมีภรรยาที่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว จนกระทั่งผู้เสียหายตั้งครรภ์และคลอดบุตรแต่กลับไม่รับผิดชอบหรือจดทะเบียนรับรองบุตร พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษาไม่ว่าอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเห็นสมควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ พิจารณา ตามข้อ ๔๐ (๓) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับข้อ ๑๕ ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ มีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๕๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น แล้วรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น ตามมติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ นั้น ยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด จึงมีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ลับ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ เพิ่มโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดย อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี



/ส่วนที่...

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การร้องเรียนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้บังคับบัญชา ได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วไม่มีมูลและสั่งยุติเรื่องแล้ว ส่วนการสอบสวนของ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๔๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ไม่นำผลการพิจารณาของโรงเรียนบ้านโคกสมอง มาประกอบการพิจารณา นั้น เห็นว่า การสืบสวนข้อเท็จจริงในเบื้องต้นกรณีที่มีผู้ร้องเรียนหรือ ผู้กล่าวหาหรือเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัย เป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องหาข้อเท็จจริงเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาว่าข้าราชการ ผู้ถูกร้องเรียนมีพฤติการณ์บ่งชี้ให้เชื่อว่ามีมูลตามข้อร้องเรียนกล่าวหาหรือไม่ และเป็นกรณีมีมูล ที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยตามบทบัญญัติของกฎหมายหรือไม่ กรณีนี้เมื่อข้อเท็จจริง ยังเป็นที่สงสัยประกอบกับเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงอันเพียงพอแก่การพิจารณาและให้ความเป็นธรรม แก่ทั้งสองฝ่าย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยได้นำผลการสืบสวน ข้อเท็จจริงทั้งสองครั้งมาประกอบการพิจารณาแล้วก่อนมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การร้องเรียนครั้งที่สอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เกิดจากคำยุยงของกลุ่มบุคคลที่เสียผลประโยชน์จากการที่ผู้ฟ้องคดี เป็นกรรมการของจังหวัดสุรินทร์ และกลุ่มบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการร้องเรียนในเรื่องการ สอบบรรจุพนักงานราชการเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัด โดยคิดว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมกับการร้องเรียน นั้น คำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดี คิดไปเองแท้จริงแล้วมูลเหตุของเรื่องเกิดจากผู้เสียหายได้มีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องขอค่าเลี้ยงดูบุตรจากผู้ฟ้องคดี และตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าของ ผู้เสียหายมีความสัมพันธ์เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของพี่ชายกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงท่านหนึ่งนั้น ก็เป็นคนละส่วนกัน ผู้ฟ้องคดีกับบุคคลดังกล่าวมิได้มีเหตุโกรธเคืองกัน และได้มีการให้โอกาส คู่กรณีแสดงพยานหลักฐานของตนเพื่อสนับสนุนและโต้แย้งข้อร้องเรียนด้วยแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดี อ้างว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีกรรมการสอบสวนท่านหนึ่ง เป็นบุคคลที่เคยเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และเมื่อผู้ฟ้องคดีคัดค้านกรรมการสอบสวนแล้ว กลับปฏิเสธไม่รับฟังคำคัดค้านของผู้ฟ้องคดีนั้น ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ มิได้บังคับว่าหากข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดได้รับการแต่งตั้ง เป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วจะเป็นกรรมการสอบสวนวินัยมิได้ ฉะนั้น ย่อมเป็นดุลพินิจ ของผู้บังคับบัญชาที่จะแต่งตั้งบุคคลที่เห็นว่าเหมาะสมและให้ความเป็นธรรมและเป็นกลาง เป็นคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ และในฐานะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้สั่งแต่งตั้ง



/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนย่อมมีอำนาจในการพิจารณาเหตุแห่งการคัดค้านได้ ตามข้อ ๘
วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว เมื่อการคัดค้านของผู้ฟ้องคดีไม่ได้แสดงข้อเท็จจริงและ
ข้อกฎหมายที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือคัดค้านด้วยว่าจะทำให้การสอบสวนไม่ได้
ความจริงและความยุติธรรมอย่างไร เพียงแต่อ้างว่าเป็นคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง การที่
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจสั่งให้ยกคำคัดค้านของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่ให้นำหน้า
หรือรับฟังพยานบุคคลฝ่ายผู้ฟ้องคดี และงดสอบปากคำพยานบุคคลหนึ่งปาก ซึ่งเป็นผู้นำ
ผู้เสียหายไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาล แต่กลับให้นำหน้าในการตรวจสอบพยานหลักฐาน
(กรดดีออกซีไรโบนิวคลีอิก หรือดีเอ็นเอ : deoxyribo nucleic acid หรือ DNA) ทั้งที่ไม่สามารถ
ระบุสถานภาพการเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาของผู้เสียหาย นั้น การสอบสวนได้รวบรวม
พยานหลักฐานทั้งพยานบุคคล พยานเอกสารและพยานวัตถุอย่างเพียงพอแก่การพิสูจน์
ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว คณะกรรมการสอบสวนย่อมมีอำนาจที่จะ
พิจารณาตรวจสอบพยานหลักฐานใดที่มีความพุ่มเพี้ยง ประวิงเวลาหรือไม่จำเป็น
แก่การพิจารณาได้ ตามข้อ ๓๐ วรรคหก และข้อ ๓๑ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวน
พิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้เสียหายได้ตั้งครรภ์หลังจากจบการศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ก็ไม่ทำให้การกระทำความผิดที่สำเร็จแล้วเป็นไม่มีความผิดแต่อย่างใด
นอกจากนี้ ในชั้นสอบสวน ผู้ฟ้องคดีเองก็มีโต้แย้งในประเด็นการพิสูจน์ถึงสถานภาพการ
เป็นนักศึกษาของผู้เสียหายด้วย หากแต่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การยอมรับในข้อเท็จจริงว่าผู้เสียหาย
ได้ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร ดังปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดี
(สว. ๔) เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ สำหรับประเด็นการพิสูจน์ความเป็นบิดาและบุตร
ที่เกิดจากผู้เสียหายนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ให้ความร่วมมือในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน
ย่อมสันนิษฐานได้ว่าบุตรที่เกิดจากผู้เสียหายน่าจะเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ร้องเรียน
กล่าวอ้าง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวและเป็นบิดา
ของเด็กที่เกิดจากผู้เสียหายจริง จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีกระทำการล่วงละเมิด
ทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษาไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่
ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับตามแนวการพิจารณาลงโทษของ ก.ค.ศ. กรณีข้าราชการครู
มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับศิษย์หรือผู้เยาว์ถึงขั้นได้เสียหรือร่วมประเวณีเป็นความผิดวินัย
ร้ายแรง ระดับโทษไล่ออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเพิ่มโทษจากโทษลดชั้น



/เงินเดือน...

เงินเดือน ๑ ชั้น เป็นไล่ออกจากราชการตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจาก
ราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์
เขต ๓ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ จึงเหมาะสมกับกรณีความผิดและชอบ
ด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การในทำนองเดียวกันว่า อ.ก.ค.ศ.
วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ได้พิจารณา
ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า
เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ขณะผู้เสียหายกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา
ช่วงปีการศึกษาแรก ผู้ฟ้องคดีได้รู้จักกับผู้เสียหายแล้วเกิดความสนิทสนมและได้เสียกัน
ในขณะนั้นผู้ฟ้องคดีมีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
ผู้เสียหายได้ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร แต่ก็ยังแอบได้เสียกับผู้ฟ้องคดี
อีกหลายครั้งจนผู้เสียหายตั้งครรภ์และคลอดบุตรในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ ช่วงตั้งครรภ์
ผู้ฟ้องคดีได้ดูแลผู้เสียหายและพาไปพักกับหลานสาว เมื่อคลอดบุตรแล้วยังได้พาผู้เสียหาย
และบุตรไปฝากให้พี่ชายเลี้ยงโดยส่งเสียค่าเลี้ยงดูเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ปัจจุบัน
ไม่ส่งเสียค่าเลี้ยงดู ผู้เสียหายได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีจดทะเบียนรับรองบุตรและรับผิดชอบเลี้ยงดู
แต่ผู้ฟ้องคดีบ่ายเบี่ยงและปฏิเสธ ผู้เสียหายและมารดาจึงได้มีหนังสือร้องเรียนและขอ
ความเป็นธรรมถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีและผู้เสียหายที่มีความสนิทสนมกัน
ทั้งก่อนและภายหลังที่ผู้เสียหายคลอดบุตร ทั้งเมื่อผู้เสียหายตั้งครรภ์ผู้ฟ้องคดีก็เป็นผู้พา
ผู้เสียหายไปอาศัยอยู่กับญาติของตนเอง ดูและระหว่างตั้งครรภ์จนกระทั่งผู้เสียหายคลอดบุตร
แล้วยังได้นำเด็กไปให้พี่ชายตนเองเลี้ยงและส่งเสียค่าเลี้ยงดูตลอดมา แสดงให้เห็นพฤติกรรม
ของผู้ฟ้องคดีในลักษณะอุปการะเลี้ยงดูผู้เสียหายและบุตร ทั้งเมื่อพิจารณาพยานเอกสาร
ทะเบียนการฝากครรภ์ของผู้เสียหายเมื่อครั้งไปทำการฝากครรภ์กับแพทย์ที่โรงพยาบาล
พระนั่งเกล้าซึ่งจัดทำขึ้นก่อนมีการร้องเรียน ผู้เสียหายได้กรอกชื่อผู้ฟ้องคดีว่าเป็นบิดาของเด็ก
สอดคล้องตามที่ผู้เสียหายกล่าวหา ทั้งมีพยานบุคคลให้การสนับสนุนตามพฤติการณ์เชื่อว่า
ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายและเป็นบิดาของเด็กตามข้อกล่าวหา
ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีนำบุตรของผู้เสียหายไปฝากให้พี่ชายเลี้ยงดูเพราะผู้เสียหาย
มาขอความช่วยเหลือและผู้ฟ้องคดีมีเจตนาจะรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม เห็นว่า ขัดต่อเหตุผล
และพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีที่กระทำต่อผู้เสียหายและบุตรในลักษณะการอุปการะเลี้ยงดูตลอดมา
ไม่อาจรับฟังหักล้างพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ความจริงแล้ว



/ผู้เสียหาย...

ผู้เสียหายตั้งครรภกับเพื่อนชายชื่อตัม มิใช่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่าชายชื่อตัมซึ่งผู้ฟ้องคดี และพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นบิดาของเด็กนั้น หากเป็นเพื่อนชายของผู้เสียหายจริง น่าจะมีพยานคนใดคนหนึ่งให้การถึงบ้าง แต่ปรากฏว่าไม่มีพยานคนใดให้การถึงชายชื่อตัมเลย จากการสอบสวนก็ไม่ปรากฏว่าชายชื่อตัมมีตัวตนอยู่จริงหรือไม่ จึงเป็นเพียงข้อกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังในทางที่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดีได้ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ ประกอบกับตามแนวการลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีข้าราชการครูชายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนักเรียนหญิงถึงขั้นได้เสีย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงระดับโทษต้องไล่ออกจากราชการ การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่ง เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) นั้น จึงเหมาะสม กับกรณีความผิดและเป็นไปตามแนวการลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีมติเอกฉันท์ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการพิจารณา โดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ขณะเกิดเหตุประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้เสียหายกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ได้รู้จัก และสนิทสนมกับผู้ฟ้องคดีจนกระทั่งมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว โดยได้ไปมาหาสู่ผู้ฟ้องคดี ที่บ้านพักครูโรงเรียนบ้านโคกสมอง เมื่อเรียนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แล้วก็ยัง ติดต่อกันอยู่นั้นไม่มีมูลความจริง เป็นเพียงข้อกล่าวอ้างเพื่อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเท่านั้น เพราะจาก คำให้การของพยานยังขัดกับหลักความเป็นจริงหลายกรณี เช่น กรณีพยานซึ่งเป็นเพื่อนของ ผู้เสียหายให้การว่าได้พาผู้เสียหายไปหาผู้ฟ้องคดีที่บ้านพักครูในเวลาพลบค่ำและรออยู่ที่ห่าง จากบ้านพักครูประมาณ ๕๐ เมตร ส่วนผู้เสียหายเข้าไปในบ้านพักครูเพียงผู้เดียวประมาณ ครึ่งชั่วโมงแล้วกลับออกมา นั้น ยังคลาดเคลื่อนขัดต่อเหตุผลและข้อเท็จจริง ไม่มีน้ำหนัก ที่จะรับฟัง เนื่องจากพยานรายดังกล่าวไม่ใช่ประจักษ์พยาน อีกทั้งไม่เคยให้การว่าเห็นผู้เสียหาย กับผู้ฟ้องคดีในลักษณะที่ใกล้ชิดที่มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว มีการร่วมประเวณีกันหรือไม่ และในบ้านพักครูก็ยังมีข้าราชการครูที่พักอยู่ด้วยกันให้การว่าไม่เคยเห็นผู้เสียหายไปหา ผู้ฟ้องคดีที่บ้านพักครู และเป็นการกล่าวอ้างที่ขัดกับหลักความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง เพราะบ้านพักครูเป็นสถานที่ราชการ มีครูอยู่เวรยามตลอดเวลา หากมีผู้คนเข้าออก



/อย่างที่ว่า...

อย่างที่กล่าวอ้างจริง ครูเวรก็ต้องมีการรายงานผู้บังคับบัญชาทราบไว้ในสมุดเวรยาม
 ตามระเบียบอยู่แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับไม่เคยนำเอกสารหลักฐานดังกล่าว
 มาประกอบการสอบสวนซึ่งเป็นเอกสารของทางราชการ ส่วนเงินค่าเลี้ยงดูบุตรเดือนละ
 ประมาณ ๕,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ส่งเงินให้พี่ชายของผู้ฟ้องคดีครั้งละประมาณ
 ๕,๐๐๐ บาท เพราะพี่ชายของผู้ฟ้องคดีเคยดูแลให้การช่วยเหลือด้านการศึกษาในระหว่างที่
 ผู้ฟ้องคดีศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษา เมื่อผู้ฟ้องคดีมีงานทำก็ได้ส่งเงินให้พี่ชายของผู้ฟ้องคดี
 มากบ้างน้อยบ้างเรื่อยมา อีกทั้งมารดาของผู้ฟ้องคดีได้พักอยู่กับพี่ชายของผู้ฟ้องคดีด้วย
 ซึ่งถือว่าเป็นการกตัญญูต่อผู้มีพระคุณที่ปุถุชนทั่วไปควรกระทำและควรปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
 การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษเป็นการจงใจกลั่นแกล้งพิจารณาให้ล่าช้ากว่ากฎหมาย
 กำหนดเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิด ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และเสียสิทธิอันพึงมีพึงได้
 ส่วนค่าให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ความรู้สึกมากกว่าการใช้หลักกฎหมายและหลักคุณธรรม
 สรุปโดยไม่นำน้ำหนักกับพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดี และขัดแย้งกับหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๐
 เมษายน ๒๕๕๑ ที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เพื่อขอขยายเวลาการสอบสวนที่ระบุว่า "บัดนี้คณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการออกไป
 สอบพยานทั้งผู้ถูกกล่าวหาและพยานผู้กล่าวหาเรียบร้อยแล้ว คณะกรรมการฯ
 ได้ประชุมเพื่อสรุปแล้ว แต่ปรากฏว่าพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหายังไม่เพียงพอ
 คณะกรรมการฯ จึงได้หารือว่าควรหาหลักฐานเพิ่มเติมโดยเจาะเลือกคู่กรณีและบุตรเพื่อเป็น
 หลักฐานยืนยันความถูกต้อง" ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า จากหนังสือดังกล่าวเมื่อพยานหลักฐานสนับสนุน
 ข้อกล่าวหายังไม่เพียงพอ ก็ควรยกประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่คณะกรรมการฯ ไปให้น้ำหนัก
 กับการตรวจดีเอ็นเอ ทั้งที่ไม่สามารถบอกสถานภาพของผู้เสียหายว่าเป็นนักเรียนหรือนักศึกษา
 หรือไม่ ดังนั้น เมื่อไม่สามารถระบุสถานภาพการเป็นนักศึกษาได้ แสดงว่าผู้ฟ้องคดีไม่เข้าข่าย
 ความผิด ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม อีกทั้งผู้ฟ้องคดี
 เห็นว่า ควรนำหลักฐานทางการแพทย์ที่ผู้เสียหายไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาลสุรินทร์
 มาประกอบการพิจารณาเพราะจะสามารถนับวันที่มีการปฏิสนธิได้ จะนำมาซึ่งสถานภาพของ
 ผู้เสียหายว่าขณะนั้นเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาหรือไม่ แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำหลักฐาน
 เอกสารคู่มือการฝากครรภ์จากโรงพยาบาลพระนั่งเกล้าของผู้เสียหายมาประกอบการพิจารณา
 นั้น เอกสารบางส่วนจัดทำขึ้นภายหลังและขัดแย้งกับสำนวนการสอบสวนหลายประเด็น
 เช่น วันที่ที่ระบุในคู่มือฝากครรภ์เป็นวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ แต่ในบันทึกเสนอของฝ่ายวินัย



/และนิติการ...

และนิติการณบับลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๑ รายงานว่า จากพยานเอกสารที่ผู้เสียหายแจ้งต่อแพทย์ในขณะที่อยู่ที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้าเมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๗ ให้กรอกข้อความว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นบิดาซึ่งเป็นเอกสารที่ขัดแย้งกันเอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังให้นำหนักกับเอกสารชุดนี้อยู่ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำเอาเฉพาะส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เสียหายมากล่าวอ้างเท่านั้น แต่ในส่วนที่แสดงข้อเท็จจริงและเกี่ยวข้องกับความผิดตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่นำมาประกอบคำให้การ เช่น การให้ความเห็นของแพทย์ที่ว่า “คณะกำหนดการคลอด ๕ มกราคม ๕๘” ซึ่งการคณะกำหนดการคลอดในเอกสารดังกล่าวทำให้ทราบอายุครรภ์จะสามารถนับวันที่มีการปฏิสนธิได้ หากคลาดเคลื่อนก็ไม่มากนัก และจะนำมาซึ่งสถานภาพของผู้เสียหายว่าขณะนั้นเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาหรือไม่ เพราะเด็กคลอดวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ ถือว่าคลอดก่อนกำหนด แสดงว่าผู้เสียหายจะต้องตั้งครรภ์เดือนเมษายน ๒๕๔๗ และเป็นช่วงที่ไม่ได้เป็นนักเรียนหรือนักศึกษาแล้ว

สำหรับการร้องเรียนครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยมารดาและลุงของผู้เสียหาย เป็นผู้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีการตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่า ไม่มีมูลความจริง จึงยุติเรื่องและลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานที่สถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ ผู้ฟ้องคดีได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว แต่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่นำมาประกอบการพิจารณา ทั้งที่เป็นเอกสารที่สามารถหักล้างข้อกล่าวหาได้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากสำนวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งโรงเรียนบ้านโคกสมองที่ ๔๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่าถ้อยคำของผู้เสียหายที่ว่าผู้เสียหายไม่เคยมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งขัดแย้งกับที่ผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อสถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ว่า ผู้เสียหายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวถึงขั้นได้เสียกับผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นได้ชัดว่าต้องมีเอกสารชุดใดชุดหนึ่งเป็นเท็จ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับให้นำหนักกับเอกสารแจ้งความร้องทุกข์ต่อสถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์มากกว่าหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีนำมาหักล้าง และหากผู้ฟ้องคดีมีความผิดจริง เหตุใดผู้เสียหายจึงไม่ยอมดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี และพนักงานสอบสวนย่อมจะต้องดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีแล้ว ส่วนการร้องเรียนครั้งที่สองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ น่าจะเกิดขึ้นเนื่องจากกลุ่มบุคคลที่มีเรื่องโกรธเคืองและเคยทำร้ายร่างกายผู้ฟ้องคดีหลายครั้ง ซึ่งกลุ่มบุคคลดังกล่าว

/เสียประโยชน์...



เสียประโยชน์จากการที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่เป็นคณะกรรมการของจังหวัดสุรินทร์ในการต่อต้านยาเสพติด และกลุ่มบุคคลในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ (เดิม) เนื่องจากได้รับผลกระทบจากการร้องเรียนกรณีการสอบบรรจุพนักงานราชการเป็นข้าราชการครู เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยคิดว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมกับการร้องเรียน ดังนั้น การดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ตามคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์เขต ๓ ที่ ๔๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีตั้งแต่การแต่งตั้งกรรมการมีการนำบุคคลที่เคยเป็นคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมาเป็นกรรมการสอบสวนวินัยต่อผู้ฟ้องคดีอีก ผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านแล้ว แต่ก็ได้รับการปฏิเสธ เป็นเหตุให้ผลการสอบสวนทางวินัยไม่ได้รับความเป็นธรรม ส่วนการพิสูจน์สถานภาพเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาของผู้เสียหายนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ในชั้นการสอบสวนผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งในประเด็นนี้ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทราบจากคำบอกเล่าของบุคคลหลายคนว่าผู้เสียหายไม่ได้ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานครตามที่กล่าวอ้าง ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้มีการตรวจสอบสถานภาพการเป็นนักศึกษาของผู้เสียหายในชั้นการอุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ไม่มีประเด็นที่จะพิสูจน์ถึงสถานภาพการเป็นนักศึกษาของผู้เสียหายก็เนื่องจากไม่สามารถหาพยานหลักฐานมายืนยันสถานภาพของผู้เสียหายว่าเป็นนักศึกษาจริงหรือไม่ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องนำหลักฐานการเป็นนักศึกษามายืนยันสถานภาพของผู้เสียหายว่าเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาจริงหรือไม่ เพราะหลักฐานทางการศึกษาเป็นเอกสารของหน่วยงานราชการมีความน่าเชื่อถือถูกต้องกว่าพยานบุคคล

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทำนองเดียวกับคำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษาไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลของตนหรือไม่ โดยไม่มีการตรวจสอบสถานภาพของผู้เสียหายว่าขณะนั้นเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาหรือไม่ อีกทั้งไม่มีเอกสารหลักฐานการเป็นนักเรียนหรือนักศึกษามาประกอบพิจารณาวินิจฉัยแต่อย่างใด ซึ่งในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี



/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า ได้ดำเนินการโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย แล้วนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีลักษณะเป็นการจงใจกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีอย่างชัดเจน เนื่องจากเมื่อผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่ง ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับจงใจกลั่นแกล้งพิจารณาอุทธรณ์ล่าช้ากว่ากฎหมายกำหนด จนผู้ฟ้องคดีต้องอาศัยคำสั่ง ศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๘๗/๒๕๕๔ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดี แสดงให้เห็นว่าคณะบุคคลดังกล่าวมีเจตนากลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้มีความผิดและ ประสงค์ให้ผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิอันพึงมีพึงได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมโดยขอยืนยันตามคำให้การและเพิ่มเติมว่า ในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาในชั้นสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ทุกประการ อันจะเห็นได้จากการรวบรวมพยานหลักฐาน ทั้งฝ่ายผู้กล่าวหาและฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาเพียงพอแก่การพิจารณาเพื่อพิสูจน์ความผิดหรือ ความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีแสดงพยานหลักฐานของตนเพื่อโต้แย้ง ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่แล้ว โดยพยานหลักฐานที่ปรากฏในชั้นสอบสวน มีทั้งประจักษ์พยาน คือ ผู้เสียหาย พยานบุคคลทั้งสองฝ่ายที่ได้ให้ถ้อยคำมีความเชื่อมโยงกันควรเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีสนิทสนมและได้เสียกับผู้เสียหายมาตั้งแต่ผู้เสียหายยังเป็นนักเรียนอยู่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ จนผู้เสียหายตั้งครรรค์ในช่วงที่ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ที่กรุงเทพมหานคร และอุปการะดูแลผู้เสียหายระหว่างตั้งครรรค์จนคลอดบุตร อีกทั้ง ยังส่งเสีย ค่าเลี้ยงดูบุตรของผู้เสียหายที่อยู่ในความดูแลของพี่ชายของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับการที่ ผู้เสียหายจะศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานครหรือไม่ ก็มีอิสระสำคัญเพราะ ข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ได้เสียกับผู้เสียหายตั้งแต่เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา อันเข้าองค์ประกอบความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว และในชั้นสอบสวนผู้ฟ้องคดียอมรับว่าผู้เสียหายได้ไปศึกษาต่อ ในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ อันแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีทราบถึงสถานภาพของผู้เสียหายที่อยู่แล้วว่าเป็นนักเรียนหรือนักศึกษา แต่กลับไปมีความสัมพันธ์ได้เสียกับผู้เสียหาย จนผู้เสียหายตั้งครรรค์

/และคลอดบุตร...



และคลอดบุตรในเวลาต่อมา โดยไม่รับผิดชอบจนกระทั่งมีการร้องเรียนขึ้น ส่วนข้ออ้างของ ผู้ฟ้องคดีที่ไม่ยอมไปตรวจดีเอ็นเอเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนว่ามีบิดาของเด็กที่เกิดจาก ผู้เสียหาย นั้น เป็นการบ่ายเบี่ยงของผู้ฟ้องคดีที่ไม่ยินยอมไปตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอซึ่งเป็นวิธีการ ทางวิทยาศาสตร์ที่มีความแม่นยำและเชื่อถือได้ การบ่ายเบี่ยงโต้แย้งการตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอ ดังกล่าวย่อมเป็นเหตุผลหนักแน่นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นบิดาของเด็กที่เกิดจากผู้เสียหาย เมื่อพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีมีลักษณะอุปการะเลี้ยงดูผู้เสียหายและบุตร อีกทั้งเมื่อพิจารณา พยานหลักฐานทะเบียนการฝากครรภ์ของผู้เสียหายเมื่อครั้งไปทำการฝากครรภ์กับแพทย์ ที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้าซึ่งจัดทำขึ้นก่อนมีการร้องเรียน ผู้เสียหายได้ครอบชื่อผู้ฟ้องคดีว่าเป็น บิดาของเด็กสอดคล้องตามที่ผู้เสียหายกล่าวหาทั้งมีพยานบุคคลให้การสนับสนุน ตามพฤติการณ์เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายและเป็นบิดาของเด็ก ตามข้อกล่าวหา จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่ง พระราชบัญญัติดังกล่าว กรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษาไม่ว่าอยู่ใน ความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ โดยการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่มีมติเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาถึงขั้นได้เสีย อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และการพิจารณาระดับโทษโดยให้ลงโทษไล่ออกจาก ราชการ เพื่อเป็นการรักษามาตรฐานความประพฤติของข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมโดยยืนยันตามคำให้การ ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การลงโทษ ไล่ออกจากราชการเป็นการใช้ดุลพินิจกำหนดระดับโทษที่เหมาะสมกับการกระทำ ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เมื่อมีการร้องเรียนกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้ง ดำรงตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านโคกสมอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้กระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงกรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา จนมีบุตรด้วยกันและไม่รับผิดชอบ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดี มีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว และได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ผลการสืบสวน ปรากฏว่า การร้องเรียนดังกล่าวมีมูล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขต



/พื้นที่...

พื้นที่การศึกษาศรีนรินทร์ เขต ๓ ที่ ๔๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการ
 สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง
 ได้เรียกผู้ฟ้องคดีมาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ทราบตามแบบ สว. ๒ และได้สอบสวน
 ผู้เสียหาย พยานบุคคล และได้ตรวจสอบพยานเอกสาร โดยได้แจ้งข้อกล่าวหาและ
 สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม
 ๒๕๕๐ ตามแบบ สว. ๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับบันทึกดังกล่าวเมื่อวันที่ ๘ มกราคม
 ๒๕๕๑ และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำปฏิเสธข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๔ และได้รับบันทึกดังกล่าว
 ไว้เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ การดำเนินการเพื่อออกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี
 ได้เป็นไปโดยชอบตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการ ตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๒
 ข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง ข้อ ๒๐ วรรคหนึ่ง (๓) ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ข้อ ๒๔ วรรคสอง
 และวรรคสาม และข้อ ๓๐ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐
 ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการ ไม่มีการเปิดโอกาสให้
 ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและแสดงพยานหลักฐาน จึงเป็นข้ออ้างที่ไม่อาจรับฟังได้ สำหรับการกระทำ
 ล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนที่มีได้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตน คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้
 ตามที่ผู้เสียหายซึ่งเป็นประจักษ์พยานได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ปราบกฏตาม
 รายงานการสอบสวนทางวินัย (สว. ๖) ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ว่าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖
 ขณะผู้เสียหายกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเขตวิทยา ภาคการศึกษาที่หนึ่ง
 ผู้ฟ้องคดีได้รู้จักกับผู้เสียหายแล้วเกิดความสนิทสนมจนถึงขั้นร่วมประเวณีกัน ซึ่งในขณะนั้น
 ผู้ฟ้องคดีมีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว และหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แล้ว
 ผู้เสียหายได้ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร แต่ก็ยังลักลอบร่วมประเวณีกับ
 ผู้ฟ้องคดีอีกหลายครั้งจนผู้เสียหายตั้งครรภ์และคลอดบุตรเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๗
 โดยในระหว่างตั้งครรภ์ผู้ฟ้องคดีได้ดูแลและพาผู้เสียหายไปพักกับหลานสาวของผู้ฟ้องคดี
 เมื่อคลอดบุตรแล้วก็ยังได้พาผู้เสียหายและบุตรไปฝากให้พี่ชายของผู้ฟ้องคดีเลี้ยงดู โดยส่งเสีย
 ค่าเลี้ยงดูเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ส่งเสียค่าเลี้ยงดู ผู้เสียหายได้ขอให้
 ผู้ฟ้องคดีจดทะเบียนรับรองบุตรและรับผิดชอบเลี้ยงดู แต่ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธ ซึ่งข้อเท็จจริง
 ดังกล่าวเมื่อพิจารณาประกอบเอกสารทะเบียนการฝากครรภ์ของผู้เสียหายเมื่อครั้งไปฝากครรภ์
 กับแพทย์ที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า ซึ่งจัดทำขึ้นก่อนมีการร้องเรียนผู้ฟ้องคดี ผู้เสียหายก็ได้



/กรอกชื่อ...

กรอกชื่อของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นบิดาของบุตรของตน นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถ้อยคำของพยานบุคคลซึ่งเป็นเด็กนักเรียนโรงเรียนบัวเชดวิทยา จำนวน ๑ คน ซึ่งเป็นเพื่อนนักเรียนของผู้เสียหายที่ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า พยานนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปกับผู้เสียหายเพื่อเดินทางไปยังบ้านพักของผู้ฟ้องคดีในเวลาพลบค่ำหลายครั้ง โดยพยานจะจอดรถจักรยานยนต์รออยู่ที่ถนนห่างจากบ้านพักของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๕๐ เมตร โดยผู้เสียหายเข้าไปบ้านพักของผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียวประมาณ ๓๐ นาที แล้วจึงออกจากบ้านพักของผู้ฟ้องคดี และขับรถจักรยานยนต์ไปส่งพยานที่บ้าน ซึ่งพฤติการณ์ดังกล่าวแสดงถึงความสัมพันธ์เชิงชู้สาวที่ผู้ฟ้องคดีมีต่อผู้เสียหาย กรณีจึงน่าจะเชื่อได้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการครู ขณะดำรงตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านโคกสมอง ได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา ซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีได้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว สำหรับดุลพินิจกำหนดการลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีมีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้วและเป็นข้าราชการครูที่มีหน้าที่ต้องอบรมสั่งสอนและเสริมสร้างทักษะ ความรู้และนิสัยที่ถูกต้องดีงามให้แก่ นักเรียน อีกทั้งต้องปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี ในฐานะที่ข้าราชการครูเป็นผู้ซึ่งสังคมยกย่องว่าเป็นปูชนียบุคคล ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติผิดศีลธรรม เมื่อผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการครูได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีได้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งมีผลกระทบต่อชื่อเสียงของข้าราชการครูและส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ประกอบกับตามแนวการพิจารณาลงโทษของ ก.ค.ศ. กรณีข้าราชการครูมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับศิษย์หรือผู้เยาว์ถึงขั้นร่วมประเวณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและมีระดับโทษไล่ออกจากราชการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ใช้แนวการพิจารณาลงโทษดังกล่าวสั่งลงโทษข้าราชการครูรายอื่นกรณีกระทำผิดวินัยในเหตุเดียวกันนี้เป็นบรรทัดฐานเดียวกันมาตลอด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๗๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ อันเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีต้องถูกเพิ่มโทษจากลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นโทษไล่ออกจากราชการจึงเป็นการสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีที่เหมาะสมกับความผิด



/ตามมาตรา ๙๖...

ตามมาตรา ๙๖ วรรคสอง (๕) และมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว คำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การร้องเรียนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วไม่มีมูลและสั่งยุติเรื่องแล้ว ส่วนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่นำผลการพิจารณาของโรงเรียนบ้านโคกสมองมาประกอบการพิจารณา และไม่ให้นำหนักกับพยานหลักฐานในการแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดี แต่ให้นำหนักกับพยานของผู้กล่าวหามากกว่า นั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะนำผลการพิจารณาของโรงเรียนบ้านโคกสมองมาประกอบการพิจารณาหรือไม่ เป็นผลมาจากการใช้ดุลพินิจพิจารณาตามความจำเป็นแก่กรณี ตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งหาได้ทำให้การรวบรวมพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใดไม่ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การร้องเรียนครั้งที่สองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เกิดจากคำยุยงของกลุ่มบุคคลที่เสียหายประโยชน์จากการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการของจังหวัดสุรินทร์ในการต่อต้านยาเสพติด และกลุ่มบุคคลที่ถูกกระทบจากการร้องเรียนในเรื่องการสอบบรรจุพนักงานราชการเป็นข้าราชการครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ โดยคิดว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมกับการร้องเรียน นั้น เห็นว่า มูลเหตุของการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเกิดจากมารดาของผู้เสียหายและผู้เสียหายมีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมต่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เรื่อง ขอค่าเลี้ยงดูบุตรจากผู้ฟ้องคดีแล้วได้รับการปฏิเสธ อันเป็นกรณีที่ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีได้สืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นแล้วเห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการครูกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีได้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง อันเป็นไปตามข้อ ๒ ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว การร้องเรียนจึงหาได้เป็นไปตามการคาดการณ์ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใดไม่

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ลูกของผู้เสียหายมีความสัมพันธ์เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของพี่ชายของกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงคนหนึ่ง นั้น เห็นว่า การสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นเพียงการดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานในเบื้องต้นเพื่อเสนอต่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีกระทำการล่วงละเมิด



/ทางเทศ...

ทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีไต่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี อันควรมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ดังนั้น ความสัมพันธ์ของบุคคลซึ่งเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงคนหนึ่งตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง หากเป็นจริงก็ยังไม่อาจถือได้ว่ามีเหตุซึ่งน่าเชื่ออย่างยิ่งว่าจะทำให้การสืบสวนข้อเท็จจริงเสียความเป็นธรรมหรือไม่เป็นกลาง อีกทั้งข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีกับบุคคลดังกล่าวมีเหตุโกรธเคืองกัน ข้ออ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง มีกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงคนหนึ่งเคยเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และเมื่อผู้ฟ้องคดีคัดค้านกรรมการสอบสวนแล้วกลับปฏิเสธไม่รับฟังคำคัดค้านของผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า กรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมีหน้าที่เพียงรวบรวมพยานหลักฐานในเบื้องต้นเสนอต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีตามที่ถูกกล่าวหา อันควรมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ซึ่งแม้กรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงคนดังกล่าวจะได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แต่ในการดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเป็นการกระทำในรูปของคณะกรรมการ ซึ่งมีกรรมการคนอื่นร่วมพิจารณาด้วย กรณีจึงยังไม่อาจถือได้ว่ามีเหตุที่น่าเชื่อว่าการมีกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงคนหนึ่งเคยเป็นกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง จะทำให้การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีเสียความเป็นธรรมหรือไม่เป็นกลาง ข้ออ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา จนมีบุตรด้วยกันและไม่รับผิดชอบ นั้น ไม่มีมูลความจริง เนื่องจากในขั้นตอนของการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่ได้ให้นำหนักกับพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีนำมาหักล้างข้อกล่าวหา เช่น รายงานการสืบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการที่โรงเรียนบ้านโคกสมองตั้งขึ้นครั้งแรก และคณะกรรมการชุดดังกล่าวได้พาคู่กรณีพร้อมทั้งคณะกรรมการไปลงบันทึกประจำวันไว้ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ว่าไม่เคยมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี แต่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงให้นำหนักกับพยานบุคคลที่ไม่ได้มีพยานปากใดให้การว่าเคยเห็นผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวหรือมีการร่วมประเวณีกับผู้เสียหาย



/ข้อกล่าวหา...

ข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่ได้ระบุวัน เวลา และสถานที่ อ้างเพียงว่าประมาณ ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ทำให้ผู้ฟ้องคดีคลุมเครือไม่สามารถหาพยานหลักฐานมาแก้ข้อกล่าวหาได้ และยังให้นำหนักกับบันทึกประจำวันทีลงของผู้เสียหายพาดูเสียหายไปแจ้งไว้กับสถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งในบันทึกประจำวันไม่ได้ระบุว่ามีความสัมพันธ์กันผู้สาวในวัน เวลา และสถานที่ใด เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับแจ้งก็ไม่ได้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แต่ก็ยังกล่าวหาว่าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีกระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเขตวิทยา จนมีบุตรด้วยกัน ซึ่งระยะเวลาผ่านมาแล้ว ๓ ปี ก่อนจะมีการร้องเรียน แสดงให้เห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีเจตนาที่จะให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามข้อกล่าวหา และไต่จนสอบพยานนางสาวสมพร ชุมทอง ซึ่งได้พาผู้เสียหายไปคลอดที่โรงพยาบาลซึ่งถือเป็นประจักษ์พยานย่อมมีน้ำหนักกว่าพยานคนอื่นเพราะแพทย์ประจำตัวคนไข้ต้องแจ้งให้ญาติทราบอยู่แล้วว่าเด็กคลอดก่อนหรือหลังกำหนดซึ่งจะนำมาสู่การนับระยะเวลาในการมีปฏิสนธิของผู้เสียหายได้ และคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ความรู้สึกมากกว่าการใช้หลักกฎหมายและหลักคุณธรรมสรุปโดยไม่ให้นำหนักกับพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดี และพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา ยังไม่เพียงพอ และได้ไปให้นำหนักกับการตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอทั้งที่ไม่สามารถบอกสถานภาพของผู้เสียหายได้ว่าเป็นนักเรียนนักศึกษาหรือไม่ และไม่เคยนำหลักฐานการเป็นนักเรียนนักศึกษาหรือหลักฐานทางการแพทย์ของผู้เสียหายที่เกี่ยวกับการคลอดจากโรงพยาบาลสุรินทร์ มาพิจารณาประกอบ มีเพียงการนำเอกสารฝากครรภ์จากโรงพยาบาลพระนั่งเกล้ามาประกอบ และมีการให้ความเห็นของแพทย์ที่ว่า “คะเนกำหนดการคลอด ๕ มกราคม ๒๕๔๘” เด็กคลอดวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ พยานปากนางสาวสมพรซึ่งเป็นผู้พาไปคลอดบอกกับผู้ฟ้องคดีว่าหมอบอกว่าผู้เสียหายคลอดก่อนกำหนดซึ่งเจือสมกับการคะเนกำหนดการคลอดในเอกสารฝากครรภ์จากโรงพยาบาลพระนั่งเกล้าแสดงว่าผู้เสียหายต้องตั้งครรภ์เดือนเมษายน ๒๕๔๗ ซึ่งผู้เสียหายไม่ได้เป็นนักเรียนนักศึกษาแล้ว สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมไปตรวจดีเอ็นเอเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องพิสูจน์สถานภาพของผู้เสียหายให้ได้ก่อนว่าผู้เสียหายเป็นนักเรียนนักศึกษาจริงหรือไม่ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีเอกสารหลักฐานการเป็นนักเรียนนักศึกษาของผู้เสียหายมายืนยันสถานภาพของผู้เสียหายอ้างเพียงว่าในชั้นสอบสวนผู้ฟ้องคดียอมรับว่าผู้เสียหายได้ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร ผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งในประเด็นนี้ในชั้นสอบสวนเพราะได้ยินบุคคลอื่น



/กล่าวมา...

กล่าวมาเช่นนั้น แต่ในชั้นอุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษ ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้มีการตรวจสอบสถานภาพของผู้เสียหายว่าเป็นนักศึกษาจริงหรือไม่ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าไม่มีประเด็นต้องพิสูจน์ถึงสถานภาพการเป็นนักศึกษาของผู้เสียหาย แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวหาผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีหลักฐานยืนยันสถานภาพการเป็นนักศึกษาของผู้เสียหาย จงใจกลั่นแกล้งเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามข้อกล่าวหาและการตรวจดีเอ็นเอเป็นเพียงการพิสูจน์ความเป็นบิดาและบุตรเท่านั้น ไม่สามารถพิสูจน์สถานภาพของผู้เสียหายว่าขณะตั้งครรภ์เป็นนักเรียนนักศึกษาจริงหรือไม่ แต่หลักฐานทางการศึกษาและหลักฐานทางการแพทย์เท่านั้นที่จะพิสูจน์สถานภาพของผู้เสียหายว่าขณะตั้งครรภ์เป็นนักเรียนนักศึกษาหรือไม่ เมื่อไม่มีหลักฐานมายืนยันสถานภาพการเป็นนักศึกษาของผู้เสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีความผิดตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

สำหรับกรณีที่ศาลอ้างว่าการดำเนินการเพื่อออกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีชอบด้วยหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการ ตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง ข้อ ๒๐ วรรคหนึ่ง (๓) ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ข้อ ๒๔ วรรคสอง และวรรคสาม และข้อ ๓๐ วรรคสอง ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า หลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการ ดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งในขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยเท่านั้น ยังไม่สามารถเพิ่มโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้เพราะเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงานการดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๔๐ (๓) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อ ๑๕ ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการออกรายการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงานการดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๔๐ (๓) ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว และคณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกและส่งเรื่องให้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ พิจารณาแล้วมีมติลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น และมีอำนาจตามมาตรา ๕๓ ได้สั่งการตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ แล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อมีการพิจารณาตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว การดำเนินการทางวินัยควรยุติตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ เท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามข้อ ๗ วรรคสอง และข้อ ๑๕ ของระเบียบดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังพิจารณาเพิ่มโทษ



/ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า...

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กระทำเกินหน้าที่จงใจกระทำผิดระเบียบ ข้อ ๗ และข้อ ๑๕ ของระเบียบดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ระบุข้อกฎหมายว่านำเอากฎหรือระเบียบใด มาประกอบในการเพิ่มโทษแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ารายงานการดำเนินการทางวินัย ต้องดำเนินการตามข้อ ๔๐ (๓) ของกฎ ก.ค.ศ. ดังกล่าว ข้อ ๗ และข้อ ๑๕ ของระเบียบ ดังกล่าว จากพฤติกรรมและการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แสดงให้เห็นว่าจงใจกลั่นแกล้งเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการ โดยไม่ได้รับความเป็นธรรม

ส่วนกรณีศาลเชื่อว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการล่วงละเมิด ทางเพศต่อผู้เรียนที่มีไต่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตน อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่มีมูลความจริงขัดแย้งกับข้อเท็จจริง คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังคลาดเคลื่อน ไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟัง และพยานปาก นางณัฐริพันธ์ ฉลาดเฉลียว เป็นเพียงพยานบอกเล่าไม่ใช่ประจักษ์พยาน การรับฟังพยาน ดังกล่าวต้องรับฟังอย่างระมัดระวัง มิให้เกิดความสงสัย ต้องให้เกิดความแน่ชัด พยานปาก ดังกล่าวไม่เคยให้การว่าเห็นผู้เสียหายกับผู้ฟ้องคดีในลักษณะที่ใกล้ชิดว่ามีการร่วมประเวณีกัน พยานอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุเกือบ ๕๐ เมตร พยานปากนี้จึงมีน้ำหนักน้อยไม่น่ารับฟัง ส่วนพยานปากนางสาวเสาวลักษณ์ สระแก้ว ซึ่งเป็นเพื่อนกับผู้เสียหายให้การว่ารู้จักกับผู้เสียหายเป็นอย่างดี เนื่องจากเรียนด้วยกันตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่โรงเรียนบัวเชดวิทยาที่ผู้ฟ้องคดีนำเสนอต่อคณะกรรมการเพื่อหักล้างข้อกล่าวหา กลับไม่นำมาประกอบการพิจารณา รวมทั้งคำให้การของผู้เสียหายที่ให้การต่อคณะกรรมการ สืบสวนข้อเท็จจริง ตามคำสั่งโรงเรียนบ้านโคกสมอง ที่ ๔๔/๒๕๔๔ ว่า “ได้คุยหากับ ผู้ถูกกล่าวหา ในฐานะคนรู้จักกันไม่เคยมีอะไรกัน ผู้เสียหายไม่เคยร้องเรียนกล่าวโทษกับผู้ถูกกล่าวหา เรื่องทุกอย่างนายประสิทธิ์ สิงห์ธีร์ ซึ่งเป็นลุงเป็นคนดำเนินการเอง และขอยุติเรื่องไว้เพียงนี้ เพราะทำให้ชื่อเสียงของตนเสียหาย” และคณะกรรมการชุดดังกล่าว ได้พาคณะกรณีสืบสวนทั้งหมดไปลงบันทึกประจำวันไว้ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ รวมทั้งสำเนาบันทึกประจำวันของผู้เสียหายเคยไปลงบันทึกประจำวันไว้ที่สถานีตำรวจภูธร เมืองสุรินทร์ว่าไม่เคยมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งขัดแย้งกับบันทึกประจำวัน ที่ลุงของผู้เสียหายพาผู้เสียหายไปแจ้งไว้ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งในบันทึกประจำวันไม่ได้ระบุว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวในวัน เวลา และสถานที่ใด



/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับแจ้งก็ไม่ได้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งระยะเวลาผ่านมาแล้ว ๓ ปี ก่อนจะมีการร้องเรียน และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่มีเอกสารหลักฐานการเป็นนักเรียนของผู้เสียหายมายืนยันสถานภาพของผู้เสียหาย อ้างเพียงว่าในชั้นสอบสวนผู้ฟ้องคดียอมรับว่าผู้เสียหายได้ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้ฟ้องคดีขอให้ตรวจสถานภาพของผู้เสียหายว่าเป็นนักศึกษาจริงหรือไม่ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าไม่มีประเด็นจากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนที่มีได้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตน

ส่วนเรื่องการร้องเรียนในแต่ละครั้งเกิดจากการร้องเรียนของนางวรรณมา อ่อนดี มารดาของผู้เสียหายได้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหาย ขณะเมื่อยังเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา ซึ่งจบการศึกษามาแล้ว ๓ ปี และผู้เสียหายมีอายุ ๒๑ ปีแล้ว ถึงได้มีการร้องเรียน เนื่องจากบุตรชายของนางวรรณมา ได้รับผลกระทบจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการชายแดนพิเศษเกี่ยวกับการป้องกันราชอาณาจักร (ยาเสพติด) และการยุบจากกลุ่มผู้เสียหายผลประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว รวมทั้งกลุ่มบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการร้องเรียนในเรื่องการสอบบรรจุพนักงานราชการเป็นข้าราชการครูในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และบันทึกประจำวันที่สุดของผู้เสียหายพาผู้เสียหายไปแจ้งไว้ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับแจ้งก็ไม่ได้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงเป็นการกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ส่วนการขอค่าเสียหายบุตรจากผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นเพียงข้ออ้างในการร้องเรียนเพราะผู้เสียหายไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงดูบุตร แต่ปล่อยให้บุตรที่เกิดมาอยู่กับนายเสมียน ชุมทอง ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบัน โดยผู้ร้องเรียนและผู้เสียหายไม่เคยให้การดูแลส่งเสียค่าใช้จ่ายเลยแม้แต่ครั้งเดียวตั้งแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบัน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษาคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ไม่มีพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงในครั้งแรก นั้น ขั้นตอนดังกล่าวเป็นการพิจารณาในเบื้องต้นของผู้บังคับบัญชาว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยหรือไม่ ซึ่งกรณีข้อเท็จจริงยังไม่เป็นที่ยุติต่อมา เมื่อมารดาของผู้เสียหายได้ร้องเรียนในเรื่องเดียวกันนี้ต่อผู้บังคับบัญชาอีกครั้งว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับบุตรของตนแล้วไม่ยอมรับผิดชอบและจดทะเบียนรับรองบุตร



/ที่เกิด...

ที่เกิดจากผู้เสียหาย โดยมีหลักฐานการแจ้งความร้องทุกข์ต่อสถานีตำรวจภูธรเมืองสุรินทร์ สนับสนุนคำกล่าวอ้างซึ่งขัดแย้งกับถ้อยคำของผู้เสียหายในครั้งแรกที่ให้ไว้ต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องความสัมพันธ์ดังกล่าวไปประจานต่อบุคคลอื่น รวมทั้งได้บอกกับภรรยาของผู้ฟ้องคดีซึ่งภรรยาผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเรื่องไปประจานต่ออีก ทำให้ผู้เสียหายบิดามารดาและญาติของผู้เสียหายได้รับความอับอายเสื่อมเสียชื่อเสียง อันสอดคล้องกับหนังสือร้องเรียนฉบับหลังที่มีความต้องการให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบจ่ายค่าเลี้ยงดูบุตร และเหตุผลที่ผู้เสียหายให้ถ้อยคำปฏิเสธเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดีในครั้งแรกก็เนื่องจากผู้ฟ้องคดีตกลงกับผู้เสียหายว่าจะจดทะเบียนรับรองบุตรและรับผิดชอบส่งเสียค่าเลี้ยงดู แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่รับผิดชอบจนกระทั่งมีการร้องเรียนขึ้น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่มีพยานปากใดให้การในทำนองเคยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวหรือร่วมประเวณีกับผู้เสียหายวัน เวลา สถานที่ใด เพียงแต่อ้างประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ทำให้ผู้ฟ้องคดีคลุมเครือไม่สามารถหาพยานหลักฐานมาแก้ข้อกล่าวหาได้ นั้น เห็นว่า กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๔ ข้อ ๒๓ และข้อ ๒๔ ได้กำหนดเกี่ยวกับเรื่องที่ ถูกกล่าวหา การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาในเรื่องที่กล่าวหา และการแจ้งพยานหลักฐานที่ สนับสนุนข้อกล่าวหา ซึ่งกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายให้ผู้ฟ้องคดีโดยละเอียดแล้ว อันเป็นการดำเนินการไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดครบถ้วน ประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีเองก็มีได้โต้แย้ง ทักท้วง หรืออ้างว่าตนหลงประเด็นในข้อต่อสู้ในชั้นสอบสวน แต่ประการใด และผู้ฟ้องคดีก็สามารถนำพยานหลักฐานเข้านำเสนอชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ได้อย่างถูกต้องตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา ครบถ้วนทุกประเด็น ดังปรากฏตามหลักฐานการให้ถ้อยคำ ของผู้ฟ้องคดี (แบบ สว. ๔) ที่ได้แนบประกอบคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในชั้นพิจารณา ของศาลปกครองชั้นต้นแล้ว ฉะนั้น หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่ามีการยื่นข้อกล่าวหาที่ย่อมจะ สอบถามกรรมการสอบสวน การที่ผู้ฟ้องคดีมิได้สอบถามกรรมการสอบสวน ย่อมแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเนื้อหาของข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอแก่การพิสูจน์หักล้างข้อกล่าวหาได้

สำหรับกรณีกรรมการสอบสวนงดสอบพยานบุคคลรายหนึ่ง คือ นางสาวสมพร ชุมทอง ซึ่งเป็นพยานสำคัญที่เป็นผู้พาผู้เสียหายไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาล นั้น เห็นว่า การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา อันเป็นดุลพินิจของ คณะกรรมการที่จะพิจารณาความจำเป็นและเป็นประโยชน์แก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริงในประเด็น



/สำคัญ...

สำคัญในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ซึ่งประเด็นสำคัญในเรื่องนี้ก็คือ ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์
 ฉันทูสาวได้เสียกับผู้เสียหายจริงหรือไม่ มิใช่เรื่องของบุคคลใดพาผู้เสียหายไปคลอดบุตร
 และกรณีพยานรายนี้มีความเกี่ยวข้องกับภายหลังจากผู้เสียหายไปพักอาศัยอยู่ด้วยขณะตั้งครรภ์
 และพาผู้เสียหายไปคลอดบุตรอันถือว่าเป็นพยานแวดล้อมมีน้ำหนักน้อย มิได้บ่งชี้ถึงข้อเท็จจริง
 ถึงความสัมพันธ์ฉันทูสาวระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหายแต่อย่างใด พยานรายนี้จึงมิใช่ประจักษ์
 พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ในเรื่องที่กล่าวหา และกรณีการเรียกพยานรายนี้มาให้ถ้อยคำ นั้น
 ปรากฏพยานรายนี้มีถิ่นที่อยู่อาศัยที่กรุงเทพมหานคร และมีได้รับบุที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้
 ประกอบกับหากผู้ฟ้องคดีต้องการที่จะให้สอบพยานรายนี้เพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน
 ก็ชอบที่จะนำมาได้ แต่กลับไม่นำพาซึ่งพยานรายนี้ ดังนั้น การสอบสวนจึงได้พิจารณา
 งดสอบพยานรายนี้ซึ่งเป็นไปตามข้อ ๓๐ และข้อ ๓๑ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวน
 พิจารณา พ.ศ. ๒๕๕๐ ส่วนกรณีการคลอดบุตรก่อนหรือหลังกำหนดนั้น มิใช่ประเด็นสำคัญ
 หากแต่พยานหลักฐานที่สำคัญ คือ ผลการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ (ดีเอ็นเอ)
 ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้เชิญผู้ฟ้องคดีไปตรวจพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนว่าเป็นบิดาของ
 เด็กที่เกิดจากผู้เสียหาย แต่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีบ่ายเบี่ยงไม่ยอมไปตรวจ ย่อมสันนิษฐานว่า
 ผู้ฟ้องคดีเป็นบิดาของเด็ก ทั้งนี้ การตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ (ดีเอ็นเอ) ดังกล่าว ก็เพื่อตรวจ
 หมู่เลือดเปรียบเทียบสายพันธุกรรม (ดีเอ็นเอ) ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบุตรที่เกิดจากผู้เสียหาย
 เพราะพยานหลักฐานนี้ถือว่ามีน้ำหนักแน่นหนา แม่นยำ และมีน้ำหนักน่าเชื่อถือเกี่ยวกับเรื่องที่
 สอบสวน ส่วนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานภาพของผู้เสียหายว่าเป็นนักเรียนหรือเป็นนักศึกษา
 หรือไม่ นั้น กรณีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้รับในประเด็นนี้แล้วว่าผู้เสียหายไปศึกษาต่อที่
 กรุงเทพมหานคร จึงต้องมี การพิสูจน์สถานภาพของผู้เสียหาย ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของ
 ผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ เช่นนี้ผู้ฟ้องคดีจึงมีอาจกล่าวอ้างในชั้นอุทธรณ์
 นี้ว่าที่ตนให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนเกิดจากการได้ยินมาจากบุคคลอื่นนั้น ย่อมเป็น
 การขัดแย้งกันอยู่ในตัวเอง อีกทั้ง เมื่อพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่มีความสัมพันธ์ฉันทูสาว
 และได้เสียกับผู้เสียหายขณะกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา ซึ่งเป็นการ
 กระทำผิดวินัยกรณีล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายแล้ว ประกอบกับพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี
 ที่มีต่อผู้เสียหาย ทั้งในลักษณะอุปการะเลี้ยงดูผู้เสียหายและบุตร และมีพยานหลักฐานทะเบียน
 การฝากครรภ์ของผู้เสียหายเมื่อครั้งไปทำการฝากครรภ์กับแพทย์ที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า
 ซึ่งจัดทำขึ้นก่อนมีการร้องเรียน ผู้เสียหายได้กรอกชื่อผู้ฟ้องคดีว่าเป็นบิดาของเด็กสอดคล้อง



/ตามที่...

ตามที่ผู้เสียหายกล่าวโทษผู้ฟ้องคดี รวมทั้งมีพยานบุคคลให้ถ้อยคำสนับสนุนตามพฤติการณ์ เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหาย และภายหลังที่ผู้เสียหายตั้งครรภ์และคลอดบุตร ผู้ฟ้องคดีได้พาผู้เสียหายไปพักอาศัยที่บ้านญาติของผู้ฟ้องคดีโดยส่งเสียค่าเลี้ยงดู ต่อมา ผู้เสียหายได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีจดทะเบียนรับรองบุตรและรับผิดชอบเลี้ยงดู พฤติการณ์ต่างๆ เหล่านี้ถือเป็นพยานหลักฐานทั้งประจักษ์พยานและพยานแวดล้อมกรณีที่เชื่อมโยง อันมีเหตุให้ควรเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวถึงขั้นได้เสียกับผู้เสียหายขณะที่เป็นนักเรียน หรือนักศึกษา อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอดี้อเอา คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชา มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว คณะกรรมการสอบสวนและผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า สมควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเสนอให้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ พิจารณา เมื่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ พิจารณาแล้ว มีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น และผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ได้มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี ตามมติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ การดำเนินการทางวินัยยังมีได้ยุติ ตามมติ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ตามข้อ ๗ วรรคสอง และข้อ ๑๕ ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด หากแต่ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อ ก.ค.ศ. เพื่อพิจารณาตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และปัญหาข้อกฎหมายตามที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นอ้างในคำอุทธรณ์ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี เพิ่งยกขึ้นมาอ้างในการยื่นคำอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น จึงเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และมีใช่เป็นปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด



/ว่าด้วย...

ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ปัญหาข้อเท็จจริงต่อศาลปกครองสูงสุดในประเด็นเดิม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้การต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยละเอียดแล้ว ไม่มีประเด็นซึ่งเป็นข้ออ้างข้อเถียงขึ้นมาใหม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอดึงเอาคำให้การคำให้การเพิ่มเติม และเอกสารต่างๆ ในสำนวนคดีนี้เป็นคำแก้อุทธรณ์

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยรับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านโคกสมอง มูลคดีนี้สืบเนื่องมาจากมารดาของผู้เสียหายร้องเรียนว่าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศบุตรสาวของตนซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา ต่อมา โรงเรียนบ้านโคกสมองจึงได้มีคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีข้าราชการครูถูกร้องทุกข์กล่าวโทษ ซึ่งคณะกรรมการได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าควรยุติเรื่อง ต่อมาผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายจนมีบุตรด้วยกันและไม่รับผิดชอบ ทั้งที่มีภรรยาที่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ลับ ที่ ๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ปรากฏว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีบ่งชี้ให้ควรเชื่อได้ว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๔๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเสนอรายงานผลการสอบสวนฉบับลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑



/ว่าสมควร...

ว่าสมควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้นำเรื่องเสนอต่อ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ พิจารณาแล้วเห็นควรมีมติให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ลับ ที่ ๕๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น แล้วรายงานการลงโทษ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ พิจารณา แล้วเห็นว่าระดับโทษยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิด จึงมีมติให้เพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ และให้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต ๓ ที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ เพิ่มโทษจากลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ชั้น เป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๒ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศร ๐๒๐๖.๙/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงอุทธรณ์คำพิพากษาต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือ ลับ ที่ ศร ๐๒๐๖.๙/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

กรณีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเขตวิทยา จนมีบุตรด้วยกันและไม่รับผิดชอบ มีมูลความจริงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๔ วรรคสาม บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากร



ทางการศึกษาที่.... กระทบการล่องละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในความดูแล
 รับผิดชอบของตนหรือไม่ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ บัญญัติว่า
 ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แล้วแต่กรณี
 เห็นว่าข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษ
 ปลดออกหรือไล่ออก ให้ดำเนินการดังนี้ ... (๒) สำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 นอกจาก (๑) ให้เสนอ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณา มาตรา ๑๐๔
 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยหรือดำเนินการสอบสวน
 ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใด หรือสั่งให้ข้าราชการครูและบุคลากร
 ทางการศึกษาออกจากราชการไปแล้ว ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ ... (๒) การรายงานการ
 ดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้บังคับบัญชาตั้งแต่หัวหน้าส่วนราชการหรือผู้อำนวยการ
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลงมา เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแล้ว ให้รายงาน
 ไปยังหัวหน้าส่วนราชการหรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา แล้วแต่กรณี
 และเมื่อหัวหน้าส่วนราชการหรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจารณาตามอำนาจ
 หน้าที่แล้ว ให้รายงาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา และ ก.ค.ศ. พิจารณาลำดับ ระเบียบ
 ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครู
 และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๗ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้อำนวยการ
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาได้ดำเนินการทางวินัยหรือได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง
 และได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้ว ให้รายงาน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา
 และ ก.ค.ศ. พิจารณาลำดับ เว้นแต่กรณี อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษามีมติให้เปลี่ยนแปลง
 โทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งไม่ต้องรายงาน ก.ค.ศ. พิจารณา คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า
 ขณะเกิดเหตุประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้เสียหายกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
 โรงเรียนบัวเชดวิทยา ส่วนผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านโคกสมอง
 ซึ่งในขณะนั้นผู้ฟ้องคดีมีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว ช่วงปีการศึกษาแรก ผู้ฟ้องคดี
 ได้รู้จักกับผู้เสียหายแล้วเกิดความสนิทสนมและได้เสียกัน โดยมีพยาน คือ นางณัฐธินันท์
 ฉลาดเฉลียว เพื่อนนักเรียนโรงเรียนบัวเชดวิทยาของผู้เสียหายได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ
 สอบสวนว่า พยานนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปกับผู้เสียหายเพื่อเดินทางไปยังบ้านพักของ
 ผู้ฟ้องคดีในเวลาพลบค่ำหลายครั้ง โดยพยานจะจอดรถจักรยานยนต์รออยู่ที่ถนนห่างจาก
 บ้านพักของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๕๐ เมตร โดยผู้เสียหายเข้าไปยังบ้านพักของผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียว



/ประมาณ...

ประมาณ ๓๐ นาที แล้วจึงออกจากบ้านพักของผู้ฟ้องคดีและขับรถจักรยานยนต์ไปส่งพยานที่บ้าน หลังจากผู้เสียหายเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แล้ว ผู้เสียหายได้ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร แต่ก็ยังลักลอบร่วมประเวณีกับผู้ฟ้องคดีอีกหลายครั้ง จนผู้เสียหายได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตร เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยระหว่างตั้งครรภ์ ผู้ฟ้องคดีได้ดูแลและพาผู้เสียหายไปพักกับหลานสาวของผู้ฟ้องคดี เมื่อคลอดบุตรแล้ว ยังได้พาผู้เสียหายและบุตรไปฝากให้พี่ชายของผู้ฟ้องคดีเลี้ยงดู โดยส่งเสียค่าเลี้ยงดูเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ส่งเสียค่าเลี้ยงดู ผู้เสียหายได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีจดทะเบียนรับรองบุตรและรับผิตชอบเลี้ยงดู แต่ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธ เมื่อพิจารณาประกอบกับเอกสารทะเบียนการฝากครรภ์ของผู้เสียหายเมื่อครั้งไปฝากครรภ์กับแพทย์ที่โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า ซึ่งจัดทำขึ้นก่อนมีการร้องเรียนผู้ฟ้องคดี ผู้เสียหายก็ได้กรอกชื่อผู้ฟ้องคดีว่าเป็นบิดาของบุตรของตน และผู้ฟ้องคดีไม่ยอมไปตรวจสอบพันธุกรรมหรือดีเอ็นเอ (Deoxyribo Nucleic Acid หรือ DNA) เพื่อพิสูจน์ความสัมพันธ์ทางสายเลือดระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบุตรของผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดปกติวิสัยสำหรับวิญญูชนผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดความวินัยอย่างร้ายแรง ถึงขั้นถูกไล่ออกจากราชการจะไม่ยินยอมตรวจเพื่อพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ของตน จากคำให้การของผู้เสียหายและพยานหลักฐานสนับสนุนเชื่อมโยงสอดคล้องต่อกันจึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้เสียหายในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา และต่อมาไม่รับผิตชอบ จึงฟังได้ว่ามีมูลความจริง และหาจำเป็นที่จะต้องถึงขนาดระบุว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวในวัน เวลา และสถานที่ใดบ้าง ข้ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบัวเชดวิทยา จนมีบุตรด้วยกันและไม่รับผิตชอบ ไม่มีมูลความจริง ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น จึงฟังไม่ขึ้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังดังที่ได้วินิจฉัยแล้ว การที่ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ที่ทำแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่มีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เป็นลงโทษไล่ออกจากราชการได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ (๒) มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และข้อ ๗ วรรคสอง ของระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ดังนั้น การเพิ่ม



/โทษของ...

โทษของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ (ที่ทำแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กระทำเกินหน้าที่ จงใจกระทำผิดระเบียบ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๗ และข้อ ๑๕ นั้นฟังไม่ขึ้น ส่วนประเด็นอุทธรณ์อื่น ของผู้ฟ้องคดีไม่มีสาระอันจะทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

MO

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายนพดล เสงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีสิ่งแวดล้อม
ในศาลปกครองสูงสุด

Dunlop

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด



นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

สมชัย วัฒนการุณ

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนุพงศ์ สุขเกษม



แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลาง
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ตามประกาศสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง แนวทางการเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณะผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงาน พ.ศ. ๒๕๖๑
สำหรับหน่วยงานในราชการบริหารส่วนกลางสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

แบบฟอร์มการขอเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ชื่อหน่วยงาน : ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต กระทรวงสาธารณสุข

วัน/เดือน/ปี : ๒๓ มกราคม ๒๕๖๕

หัวข้อ: คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๖๕/๒๕๕๙ วันที่ ๒๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙ เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา) (กรณีขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ การพิจารณาลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีข้าราชการครูมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนักเรียนหญิง)

รายละเอียดข้อมูล (โดยสรุปหรือเอกสารแนบ)

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๖๕/๒๕๕๙ วันที่ ๒๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙ เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา) (กรณีขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ การพิจารณาลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีข้าราชการครูมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนักเรียนหญิง)

Link ภายนอก: ไม่มี

หมายเหตุ:

ผู้รับผิดชอบการให้ข้อมูล

สุชาภา วรินทร์เวช

(นางสาวสุชาภา วรินทร์เวช)

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

วันที่ ๒๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ผู้อนุมัติรับรอง

สุชาภา วรินทร์เวช

(นางสาวสุชาภา วรินทร์เวช)

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ (หัวหน้า)

วันที่ ๒๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ผู้รับผิดชอบการนำข้อมูลขึ้นเผยแพร่

พศวีร์ วัชรบุตร

(นายพศวีร์ วัชรบุตร)

นักทรัพยากรบุคคลปฏิบัติการ

วันที่ ๒๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕